

la veu de Benicarló

de Benicarló

ÈXIT DE LA VIA CATALANA

La Veu de Benicarló

9000

números

**BENICARLÓ ESTALVIA
EN LLOGUERS CENTRALITZANT
SERVEIS SOCIALS**

INTENSA TEMPESTA SOBRE BENICARLÓ

ÈXIT DE LA VIA CATALANA

text REDACCIÓ

No era estrany per qui viu a la zona. El Baix Maestrat es va bolcar de ple en la convocatòria que els seus veïns del nord feien amb motiu de la Diada de Catalunya. Per a Carme Pellicer “és normal vindre a donar-los suport en la seua petició. Per a nosaltres la frontera administrativa no existeix, perquè ho compartim quasi tot: cultura, llengua i fins i tot tradicions”. Aquesta benicarlanda es va acostar ahir amb la seua filla i una amiga fins al pont del Riu Sènia, límit natural amb la comunitat catalana. En un espectacular ambient de festa, envoltats de grans mesures de seguretat i un gran desplegament mediàtic, valencians i catalans s'agafaven de les mans. Allí, en la part valenciana estava com una més Margarita Alfara. “Sóc de les Cases d'Alcanar i visc a Vinaròs des de fa uns anys. I no noto que m'haja mogut de la meua terra”, va assegurar. Al seu entendre els punts d'unió entre les gents d'ambdós costats del pont suposen més un llaç que una divisió real.

Carolina i Carles són un bon exemple d'això. Ambdós van nàixer, com molts benicarlandos i vinarossencs de la seua generació a l'hospital de Tortosa, l'únic que existia a la

comarca. Per a ells “les fronteres no existeixen, només estan en el cap d'alguns”. Carol, que el seu nuvi és de San Carles de la Rápita (Tarragona), tenia clar que els catalans tenen dret a decidir si volen seguir endavant amb la consulta soberanista o no” i per això va formar part ahir de la cadena humana que es va endinsar en terres valencianes. Armats amb banderes estelades i als sons de dolçaina i tabalet a un costat i altre del pont es respirava solidaritat i festa. Per a aquestes gents, que viuen i treballen indistintament a un costat i altre del Sènia i que comparteixen fins i tot un bisbat, això de les fronteres “és una formalitat, una ridícula. Fins i tot les nostres tradicions i el nostre folklore és comú, diferent al valencià i al català”. De molt més lluny arribaven autobusos plens de gent per a participar en l'acte. Mutxamel, Gandía o Alacant, per citar només alguns exemples, tenien representants en la cadena humana. El col·lapse de trànsit en tota la zona va ser important.

La unió simbòlica entre ambdós territoris va ser escenificada sobre el pont del riu Sènia, frontera natural i administrativa entre Castelló i Tarragona. En el costat de Vinaròs, el músic Carles Santos i en el costat català el cantautor Lluís Llach s'han donat la mà per a simbolitzar la connexió de la via catalana cap a terres valencianes. Al costat de Llach també estava el director de cinema Pere Portabella i l'exdirigent d'ERC, Josep Lluís Carod-Rovira. El

ve de la pàgina anterior

representant de Acció Cultural del País Valencià, Toni Gisbert, va destacar l'èxit de participació en la convocatòria.

Però no tot va ser festa. La cadena humana acabava amb menuts incidents amb els cossos de seguretat i la detenció de dues persones, el líder de Solidaritat Catalana, el valencià Alfons López Tena, i el director del Cercle d'Estudis Sobiranes, Maiol Sanaüja. Als dos detinguts se'ls va imputar la presumpta autoria d'un delictes de desobediència a agents de l'autoritat. Els incidents es van produir al voltant de les 17.40 hores quan un grup de manifestants van intentar dur la cadena més enllà del punt quilomètric 1.058 de la N-340, fins on estava autoritzada la marxa i agents de la Guàrdia Civil els va indicar que abandonaren la carretera. En aqueix

moment, els dos detinguts es van enfrontar als agents, proferint crits.

BENICARLÓ ESTALVIA EN LLOGUERS CENTRALITZANT SERVEIS SOCIALS

text REDACCIÓ

Benicarló centralitzarà part dels seus serveis socials en un edifici de la Fundació Caixa Castelló. Els locals de l'antiga guarderia Irta, que ja allotjaven el menjador social en els últims anys, s'obriran també per als serveis de dany cerebral i atenció als malalts de Alzheimer, entre uns altres.

La regidora de Benestar Social, Sarah Vallés, va explicar que el consistori treballa en la redacció del conveni que fundarà amb l'entitat per aconseguir la cessió íntegra de l'edifici. I és que l'acord rubricat en les últimes edicions del menjador social només abastava la cessió de les estades de la cuina i el menjador de l'edifici. Ara, només queda resoldre alguns aspectes tècnics del document perquè el consistori siga el titular de les instal·lacions, gràcies a la cessió per part de la fundació. "En principi nosaltres ens farem càrrec de les despeses de manteniment i els donarem una xicoteta quantitat a la fundació. Esperem que dins d'aquest mes es pugui signar aquest conveni i començar a traslladar allí uns serveis que, ara per ara, estan disseminats i suposen el pagament d'uns lloguers", va detallar Vallés. En l'edifici també s'instal·larà el centre de distribució d'aliments. La poma que ocupen les instal·lacions està envoltada de jardins i és possible que els serveis, donat el disseny de l'edifici, funcionen de forma individual. Vallés va detallar que els locals que ara ocupa l'atenció a malalts de Alzheimer "ens costen uns onze mil euros l'any en concepte de lloguer, que ara ens estalviarem". A més "estem estudiant instal·lar allí altres serveis, perquè les instal·lacions són molt grans i podem posar allí altres coses, que anirem decidint".

CENTRE DE DISTRIBUCIÓ D'ALIMENTS

Un dels serveis que el consistori engegarà en l'edifici és el Centre de Distribució d'Aliments. L'edil va detallar que "el projecte naix per a unificar la distribució d'aliments que fan diferents entitats socials en molts punts distints". Així, associacions com Càrites passaran al local de Caixa Castelló

per a treballar des d'allí en el repartiment de queviures. El servei, amb aquesta centralització, es veurà millorat. Als aliments no peribles que distribueixen aquestes entitats se'ls hi afegiran "productes frescos i de neteja, una cosa que fins ara no s'havia fet". El consistori confia que el servei d'atenció als més necessitats es veja millorat amb aquesta nova prestació dels Serveis Socials.

EL MENJADOR EN MARXA DE NOU

D'altra banda el dilluns 16 de setembre s'iniciarà la campanya d'hivern del menjador social que, com en anteriors edicions, comptarà amb l'ajuda de voluntaris encarregats d'elaborar els menjars. "La setmana passada vam mantenir la reunió amb totes les entitats que col·laboraran i, en principi, estan les mateixes associacions que l'any passat a excepció del grup de treball de les dones progressistes que enguany es desvinculen del projecte. Així doncs, continuen Amay, Creame, el Club de la Tercera Edat, Creu Roja, Càrites i Associació de la Dona", va explicar Vallés. Enguany està previst iniciar el servei atenent un nombre major d'usuaris. En concret, la xifra s'eleva a 120 usuaris, que seran servits de dilluns a divendres al migdia. Una de les novetats és que els beneficiaris del servei que altres anys s'emportaven el menjar a casa, no haurien de dur les carmanyoles. Seran els propis voluntaris qui faciliten el menú ja envasat "i això permetrà envasar el menjar i deixar-la preparada. És més còmode, podrem ajustar millor les quantitats i evitar que sobre o que falte", va indicar la edil. El servei estarà subvencionat pel departament de Benestar Social i moltes empreses locals han mostrat el seu interès per col·laborar de nou amb el projecte. Així, grans empreses com Consum, amb seu en el municipi, aportaran menjar. A més particulars, la confraria de pescadors, i molts llauradors, han manifestat la seua intenció de donar els excedents.

LA UNED DE BENICARLÓ ÀMPLIA LA SEUA OFERTA FORMATIVA

text NATÀLIA SANZ

El centre associat UNED Benicarló ha ampliat la seua oferta formativa. Així, es calcula que al voltant de 150 alumnes iniciaran o seguiran els seus estudis a través de l'extensió del centre associat de la UNED de Vila-real en aquesta ciutat.

Segons el coordinador, Teudo Sangüesa, quasi un centenar d'aquests estudiants són de grau i al voltant de 60 estudiaran el curs d'accés a la universitat per a majors de 25, 40 o 45 anys. Quant als graus, "l'oferta és molt variada" i per a aquest curs ja es comptarà amb professorat per a cursar a Benicarló

el primer curs de Geografia i Història, Psicologia, Educació Social, Pedagogia, Direcció i administració d'empreses, Turisme i Dret. 21 professors impartiran assignatures en l'aulari de Benicarló, situat en l'IES Ramón Cid. A partir del 16 de setembre i des de l'oficina situada en l'ajuntament es facilitarà als alumnes ajuda amb la matriculació online i emplenat de sol·licitud de beques. Els terminis per a la matrícula arrancaran el 13 setembre i es perllongaran fins al 29 d'octubre per als cursos d'accés a la universitat i fins al 14 d'octubre en el cas de les llicenciatures i graus universitaris. El cost de la matrícula per al curs d'accés a la universitat és de 450 euros. El cost de les matrícules en enginyeries i graus oscil·la entre els 740 i 1.100 euros. En aquest últim cas, poden estar becats pel ministeri.

BENICARLÓ APROVA EL REGLAMENT DEL CEMENTIRI MUNICIPAL

text NATÀLIA SANZ

Els familiars dels morts a Benicarló no tenen dret a triar nínxol. El nou reglament de funcionament del cementiri municipal estableix que la seua adjudicació, sempre que siga de nova ocupació, te un ordre correlatiu seguint l'ordre de presentació de documentació en les oficines municipals. Els representants de la persona morta sempre tindran la possibilitat d'optar a un nínxol o columbari d'un import inferior, però mai al contrari. El nou article s'ha aprovat amb l'objectiu d'evitar conflictes. A més, les cendres només podran dipositar-se en columbaris o nínxols ja ocupats i en dies laborables, excepte els dissabtes, diumenges i festius. Queden fora d'aquesta ordre les restes dels qui no es faça responsable ningú, o dels morts que els seus familiars no compten amb els recursos econòmics per a l'abonament de la taxa pels serveis funeraris corresponents. En aquest cas el consistori els assignarà aquells nínxols reservats i utilitzats per l'Ajuntament per a aquestes situacions, situats en la fila quarta. Segons estableix la nova normativa en aquests casos serà necessari l'informe dels Serveis Socials municipals que avale la falta de recursos.

La nova normativa local confereix a l'ajuntament la cura i manteniment de les instal·lacions del cementiri, així com

l'autorització per a la realització d'inhumacions, exhumacions, trasllats de cadàvers i restes, a més de la construcció de sepultures i col·locació de làpides. La nova reglamentació ara aprovada prohibeix l'accés al recinte de gossos o altres animals, excepte gossos-guia, i no permet la construcció de nous panteons en el recinte. D'altra banda, s'estableix com horari d'obertura al públic tots els dies, si és a l'hivern de 8 a 17.30h i a l'estiu de 8 a 18.30h, aplicant un horari especial per a la festivitat de Tots els Sants (de 8 a 19 h.)

GRAN ARRIBADA DE TURISTES A BENICARLÓ

text NATÀLIA SANZ

Les dades sobre ocupació d'establiments d'allotjament al mes d'agost reflecteixen un increment sobretot pel que fa a pensions i apartaments. Els hotels i càmpings també han augmentat l'ocupació i per al mes de setembre la previsió és positiva.

El Parador Nacional de Turisme de Benicarló ha tingut una ocupació mitjana del 93% durant el mes d'agost, tres punts més que el mateix mes de l'any passat. Aquest increment en l'ocupació s'ha reflectit també en els hotels, que han passat del 75% al 78% i sobretot en les pensions, que han passat del 70% de l'any passat al 90% aquest mes d'agost. Els apartaments també han viscut un increment considerable en l'ocupació i han passat del 75% del 2012 al 92% d'enguany. L'ocupació als càmpings s'ha mantingut en un 90%, molt similar a la dels anys anteriors. Pel que fa al mes de setembre, la previsió d'ocupació se situa en un 75% respecte del Parador de Turisme, un 40% per als hotels i apartaments, un 20% per a les pensions i un 50% en els càmpings.

La Tourist Info de Benicarló ha atès 7.212 persones durant aquest mes d'agost, la majoria d'origen nacional (46,7%) i del propi municipi (35,6%). Els visitants estrangers han superat el 17% (1.284 visites). Pel que fa al punt d'informació de la platja del Morrongo, ha tingut un total de 2.300 visites i 2.920 consultes

INTENSA TEMPESTA SOBRE BENICARLÓ

text NATÀLIA SANZ

Mes de cinquanta litres per metre quadrat van caure dissabte en menys d'una hora sobre Benicarló. La intensa tempesta va provocar nombrosos problemes en la ciutat, derivats bàsicament de l'acumulació d'aigua en els carrers i camins rurals. La incidència més greu succeïa en el pas inferior de la N340 que connecta la ciutat amb la carretera de Càlig. Dues persones van quedar atrapades en l'interior del seu vehicle, el que va provocar que els serveis d'emergència hagueren d'intervenir per a rescatar-los. Ambdós es trobaven en perfectes condicions. Les inundacions de baixos i garatges també van provocar diverses eixides del parc dels bombers, que van acudir a traure aigua amb les seues bombes. El camí de Sant Gregori i tota la partida sencera van ser un dels epicentres, com és habitual, dels problemes. A més. És clar, de diversos talls de camins rurals que fins i tot van deixar atrapada la Policia Local en el camí de la Fossa del Pastor al costat d'altres 15 vehicles.

Compromís denuncia que continuen les irregularitats en l'abocador i planta de Cervera

text COMPROMÍS

L'abocador i planta de tractament del pla Zonal I de residus, que dona servei a 41 pobles de diverses comarques de Castelló, i que està ubicat al terme municipal de Cervera, continua comentent tot un seguit d'irregularitats en el seu funcionament, tot i haver-se denunciat estes en massa ocasions davant de la Conselleria.

Segons el coportavue de Compromís a les comarques de Castelló " mentre els veïns de molts pobles inclosos en aquesta àrea estem pagant unes taxes altíssimes per pagar les instal·lacions i el tractament de residus, veiem com des del principi, quan es va posar en funcionament la instal·lació, s'ha estat incomplint lla normtiva i les obligacions que es tenien, i hem estat reiterant davant del Consell aquests incompliments, i sempre, des del Consell han minimitzat i s'han promés sempre noves inspeccions en la zona, inspeccions que sempre s'han fet amb previ avis als gestors de les instal·lacions perquè en els dies d'eixes visites no es vesqueca cap anomalia.

Mulet ha recordat que des del principi s'ha estat incomplint coses bàsiques com era que tots els camions que entraren i eixiren a les instal·lacions de l'abocador passaren com mesura sanitària per un renta-rodes, aquest mai ha estat en funcionament (com s'ha demostrat sempre en fotografies)

Igualment, estava taxativament prohibit abocar directament fems sense triar, premsa i en format de bala, i des del principi s'ha demostrat amb fotografies com s'ha continua abocant camions sencers, alguns fins i tot amb matèria orgànica (també prohibida), a granell i sense premsa, directament a l'abocador).

El portaveu ecosocialista ha remarcat que és intolerable aquesta situació " estem pagant un servei caríssim, que després veiem que en el dia a dia és totalment irresponsable i no es correspon amb el que pertoca, el problema d'aquests comportament a més de sanitaris, és del propi triatge i tractament dels residus, no hi ha cap garantia de que el reciclatge i separació siga suficient quant veiem en els propis ulls com s'alimenten dels residus que haurien de ser inerts, les gavines o com s'aboquen a camionades tot tipus de materials sense control.

DESCOBRIMENTS

Els Dies Gloriosos

text

JOSEP MANUEL SAN ABDÓN

8 –VII – 2013

Qui diu que no queda res per descobrir? En aquest món globalitzat, ¿és possible que un cantant tinga un gran èxit en Sud- Àfrica, que siga tot un símbol, i que després de fracassar amb dos discs als EE.UU. continue treballant de paleta sense conèixer que és un ídol en un altre continent?

Aquesta és la magnífica història que ens conta Malik Bendjelloul en el documental *Searching for sugar men*, que té com a protagonista Sixto Rodríguez, un cantautor que va enregistrar dos discos a començaments dels anys 70 que als EE.UU. van passar sense pena ni glòria, però casualment van arribar a Sud- Àfrica i a causa d'uns textos molt reivindicatius es va convertir en tot un símbol en l'època de l'apartheid. Al seu voltant es van forjar un munt de llegendes.

El documental va desgranant la investigació que uns fans sud-africans van fent per tal de localitzar-lo. La pel·lícula que en un primer moment sembla bastant sosa, va creixent a mesura que avança, ja que la història és molt potent. Una pel·lícula magnífica que cal vore, la llàstima és que només és a l'abast dels espectadors de Madrid i Barcelona i els lectors del diari Ara que viuen a Catalunya.

12 – VII – 2013

Actuació de Chucho Valdés amb els Afro Caribbean Jazz Messengers al Palau de Congressos de Peníscola amb motiu del X Festival Internacional de Jazz. Un concert en què el pianista cubà acompanyat d'uns músics

magnífics va demostrar que als seus 71 anys està en plena forma. Va interpretar antics i nous temes, des de peces amb molt de ritme basades en la percussió, fins a altres temes més relaxats. Especialment emotiu va ser el moment en què va dedicar una peça a sa mare Pilar, que va ser la seua primera professora de música, i el record, amb una altra cançó, del seu pare Bebo, que va actuar en la primera edició del festival. El final va ser apoteòsic amb el públic en peu animats pel percussionista Dreiser Durruthy Bombale. Chucho Valdés va demostrar que és cert que està entre els cinc millors pianistes de jazz del món, la nit va ser per a recordar.

9 – IX – 2013

Veig *La fortuna de vivir* de Jean Becker, ambientada en la França d'entreguerres, el destí ajunta diverses persones, Garris, un jove que busca oblidar el recent conflicte bèl·lic en què ha participat, arriba a una zona de cabanes al voltant del riu Loira on viuen un seguit de persones molt humils, un ancià a qui acompanya en els seus darrers moments li deixa la seua cabana, allí fa amistat amb Riton, un home pare de tres fills amb molt mala relació amb la seua dona, que ofega les seues penes amb vi amb qui forma una peculiar parella que fan mil coses per guanyar-se la vida, tots dos formen colla amb Amadée, un somniador i devorador de clàssics, i amb Tané un conductor de tren, posteriorment s'uneix al grup un iaio ric, Pépé, que té els seus orígens en la zona, però que no és feliç amb la seua família i frueix amb el seu retorn a la vida natural de la seua joventut.

La pel·lícula és un cant a la llibertat, a l'amistat, a la vida senzilla, en un temps on el món acaba de dessagnar-se després de la primera guerra mundial i comença a albirar-se el nazisme. El film és narrat per una xiqueta ja en la seua vellesa, que explica amb nostàlgia aquell món ja perdut on ella es va enamorar d'un xiquet amb qui després va compartir la vida. Malgrat el to trist del final que convida fins i tot a derramar alguna llàgrima, *La fortuna de vivir* inspira una gran pau d'esperit. Ens calen moltes pel·lícules com aquesta.

Moments d'estiu (i 5)

text JOAN HERAS

Encara falten uns quants dies perquè oficialment, meteorològicament, l'estiu s'acabi, però tu ja el dones per tancat. Setembre és un mes amb gust de retorn i amb regust d'aquells moments viscuts que, epidèrmicament o substancialment, acabaran essent peces incorporades al teu paisatge. Mentre t'endinses de nou al ritme quotidià marcat per les hores d'aquell rellotge que en les teves passejades havies oblidat, fas mentalment un inventari provisional de moments i ressegueixes capallards tranquils i matins plens de quietud, la veu càlida de la Meritxell Gené fent encara més viva i punyent la poesia de Màrius Torres, certs propòsits ben intencionats que –com et passa sempre- s'han quedat al calaix de les bones intencions, una pluja que omple sobtadament la tarda plena de sol i una torrentada de paraules bellíssimes que Agustí Bartra ens regala per explicar el drama profundíssim dels primers moments de l'exili als camps de la Catalunya del nord, la suggerent arrancada del Tòquio blues del Murakami i l'atzarosa descoberta de la compassada veu poètica de la Lara Moreno –una de les grans veus de la jove poesia andalusa- tot explicant –a la manera d'Heràclit i de Nietzsche- que, amb el pas dels anys, hem canviat molt i seguim sent els mateixos que quan érem rotundament joves.

Però t'atures una bona estona en aquell moment del capallard de mitjans d'agost i retrobes els esquitxos i els mosquits de la Fontana del Castelo, en el cor d'una Milà que coneixies fugaçment i que ara comences a estimar. Esperaves que obrissin les portes per gaudir, en el pati central d'aquesta imponent fortalesa, d'una projecció sobre els Rollings Stone. Intentes imaginar com seria aquell indret en ple segle XV, quan els Sforza van donar esplendor al castell i a la ciutat, quan un Leonardo genial i inquiet havia vingut de Florència per deixar la seva empremta en la enginyeria hidràulica per permetre salvar desnivells en els canals de la ciutat, en les parets de

Fronteres

Santa Maria delle Grazie on va pintar el famosíssim Sant Sopar, en els jocs poètics i musicals i en les festasses que organitzava –de la mà de Ludovico il Moro- per aquelles dependències i, és clar, en el cor de tantes dones i homes que es fascinaven davant l'excessiu talent d'aquell home que ha encarnat l'esperit del que després n'hem anomenat Renaixement. Retrobes, en algun racó de la memòria, els tramvies trontollant pels carrers, el Piccolo Teatro com un dels llocs sagrats del teatre europeu de la segona meitat del s- XX, la quietud de la vida universitària ara entre parèntesi, la pasta –en totes les formes i combinacions possibles- com un dels sentits indiscutibles de la vida, la tristesa d'un país terriblement malalt econòmicament i socialment i que fa créixer la ferida de la indignitat política fins a extrems de caricatura, l'arrelament d'una religiositat de relíquies i d'història passada, el testimoni d'aquelles treballadores de la gran fàbrica de tabac de la via Moscova que van ser brutalment reprimides aquell juny de 1898 i els laberints de les estacions de tren. Intentes imaginar a un Jordi de Sant Jordi, fet presoner el 1423 per defensar el seu estimat Alfons el Magnànim quan volia fer-se seva a Nàpols i penses en el poeta, trist i empresonat en aquest castell per poc temps mentre escrivia, un dels poemes clàssics de la nostra literatura i que comença així:

"Deserts d'amichs, de bens e de senyor,
en estrany loch y en stranya contrada,
luny de tot be, fart d'enuig e tristor,
ma voluntat e pensa caytivada,
me trop del tot en mal poder sotsmes;
no vey algu que de me s'aja cura,
e soy guardats, enclos, ferrats e pres,
de que-n fau grat a ma trista ventura.

I penses que, en fi, quina sort van tenir aquells milanesos quan el 1714 van fer fora definitivament als Borbons. Nosaltres no vam tenir, no hem tingut, aquesta sort.

EDITORIAL

900

la veu de Benicarló
DES DEL 18
D'AGOST DE 1995

Fent via

Tot i que sembla un tòpic d'aquests dies no ho és, és la realitat a la qual han abocat els diversos governs espanyols a la gent del Principat. Diu la dita que "no hi ha més cec que el que no vol vore", i els governs espanyols que han hagut semblen no adonar-se'n que empaitar la gent a un carreró sense sortida, sobretot quan reivindica el que creu que és seu i quan aquesta reivindicació porta un arrelament de sentiment de país implícit, és una greu equivocació. Mirar cap una altra banda després de la massiva manifestació de l'11 de setembre de l'any passat ja va ser un greu error però no voler mirar, ara, la cadena catalana, que ha recorregut Catalunya de banda a banda demanant el dret a decidir simplement ratlla l'estupidesa. I és que vora un 25% de catalans van fer via pel seu país.

Està clar que a Madrid tenen por. Tenen por del que representa un trencament com el que demana Catalunya però sobretot tenen por de l'efecte contagi que això pot tindre. I és que continuen sense entendre que és l'única via que els han deixat. I a millor no només a ells.

La 900

Pensant en per quina raó és destacable aquesta fita particular del número 900, se'ns ocorre que ho és principalment per dos motius: El primer d'ells perquè 900 veus, a raó de 50 anuals, sumen anys suficients com per a haver-les passat de tots els colors. Per açò pensem que, malgrat les dificultats econòmiques que no són cap novetat per a aquest mitjà de comunicació, mereix la pena seguir avant a pel número 1000. En segon lloc, simplement, que aquest número 900 tampoc ha estat tan especial. En aquestes ocasions, sempre es vol destacar en alguna cosa, però ens hem adonat que totes les setmanes intentem fer la millor revista possible. La Veu: en paper i en web, atés que encara no tanquem!

CARXOFA I PANISSOLA

Carxofa 1: per a tots els que des de l'agost de 1995 fins a dia d'avui, i esperem que per molts anys més, han fet possible que La Veu de Benicarló haja sortit al carrer ininterrompudament durant 900 números. Tota una fita per a un mitjà íntegrament en valencià. Simplement moltes gràcies.

Carxofa 2: per a la Via Catalana. En una mostra d'unió sense precedents la cadena humana que ha anat de nord a sud del principat, i que s'ha enganxat al nostre país a través del riu Sénia, ha estat, sense cap mena de dubte el colofó de l'estima d'un poble pel seu país. Ací n'hauríem d'aprendre... i molt.

Dir. Hon.: CRISTINA GARCIA

Consell de Redacció:
NATALIA SANZ, FRANCESC DEL
CASTILLO, TONYO FIBLA,
JOAN GREGORI, JOSEP M. SAN
ABDON i RODOLFO SERRANO

Edita

Associació Cultural la Feram de Benicarló
C/ Sant Francesc, 95
Casal Municipal
12.580 Benicarló FAX: 964.47.56.98
veubenicarlo@gmail.com

Amb el suport

COL·LABORADORS

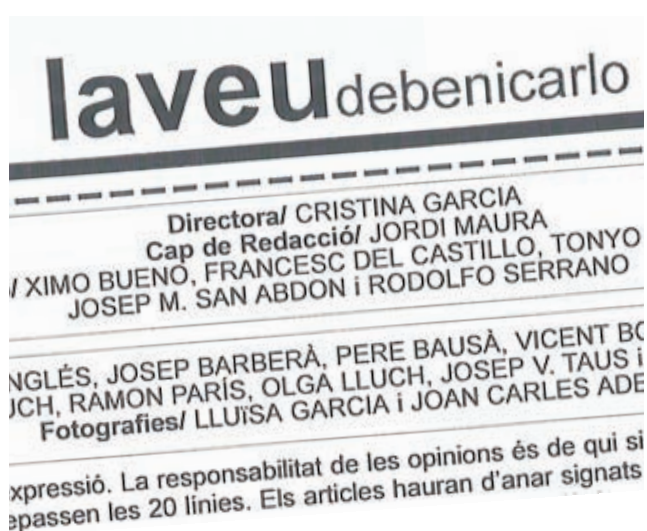
Col·la-
XAVIER
RAMON PA
JESÚS M
J.M. SA

900 veus

Em demanen que escriga unes paraules amb motiu de tan rodó número d'exemplars de La Veu que han eixit a la llum. 900, sembla mentida. I això que sóc de la classe de periodistes als que mai no els demanen res, ni presentar una falla ni posar la veu als bous de festes. Som d'eixe estrany grup que passa quasi inadvertit però que anem fent i que allò que fem ens pareix important i necessari.

Ja fa anys que no col·laboro de manera directa amb la gent de la Feram, associació editora d'aquest setmanari, per qüestions laborals i de temps. Us he seguit llegint de tant en tant però amb menor intensitat. Recordo com les primeres veus es maquetaven en un vell Macintosh amb una pantalla verda en un local del Casal que s'inundava, en l'era en que no hi havia ni internet. Maria Josep Arayo teclejava articles, es repicaven cartes lliurades en paper i les fotografies es revelaven en paper. Recordo molta gent d'Alambor que col·laborava amb la Feram, abans del sui caedere d'aquest col·lectiu. Sembla mentida que haja passat tot tant ràpid. Recordo la primera càmera digital d'Ismael Mateu. L'enveja de com escrivia Àlex Gozalbo. La dedicació de Cristina García o la que ara estan posant Jesús Maestro i Natalia Sanz al front de la publicació, compartint responsabilitats i fent més fàcil que setmanalment estiga els quioscos i llibreries.

Diuen que les associacions van nàixer amb el desenvolupament humà, en perdre les persones l'habilitat dels micos de rascar-nos al mig de l'esquena. Així els que pensem semblant, ens ajuntem per rascar-nos d'uns als

altres. Així va nàixer tot. Amb La Veu ens divertim, trobem punts de vista diferents, col·laboracions de luxe, còmics, receptes de cuina, mots encreuats, alguns mussols, les receptes del Manifasser, la guillotina de Robespierre, les cròniques de San Abdón i Carles Lluch, aquell Carranza (el recordeu?) o les rimes de Tolito i molts d'altres que em deixo...

Ens agrada llegir articles des d'un òptica com la de La Veu. Per això és important donar suport a aquest mitjà lliure de comunicació i en valencià. Per això ha de durar milers de números més, perquè els benicarlandos ens mereixem un mitjà com aquest.

Jordi Maura Posas
@jmaurap

twitter:

@Elstafaners

mail:

veubenicarlo@gmail.com

LABORA: **Conselleria d'Educació de la Generalitat Valenciana**

Col·laboradors: PERE BAUSÀ, JOAN HERAS, BURRIEL, NATALIA SANZ, CARLES LLUCH, PARÍS, JOSEP V. TAUS, TOLITO, JORDI MAURA, MAESTRO, G. SEGARRA, VICENT FERRER, SANABDÓN, DR. CLIMENT, ROBESPIERRE I EL SAMARUC

Administració, subscripcions
© COPISTERIA GRÉVOL
Dipòsit legal/ CS-193-2004
Imprimeix/ GRÉVOL, Sant Blai, 2
12580 Benicarló Tel. 964 475698

La Veu respecta la llibertat d'expressió. La responsabilitat de les opinions és de qui signa l'escrit. La Veu es reserva el dret d'acurçar els textos que sobrepassen les 20 línies. Els articles hauran d'anar signats amb nom, adreça i número de DNI, encara que podran aparèixer amb pseudònim.

EL BENICARLÓ UNDERGROUND

900 setmanes xafardejant

Els tafaners volem començar, la fita s'ho mereix, felicitant a tots el que han fet possible que *La Veu de Benicarló* haja aplegat als 900 números... reals. Sí, reals! Un darrera de l'altre i en valencià. Tot i que puga semblar mentida la fita s'ho mereix. I nosaltres, agraïts que ens hagen deixat ficar el nostre granet d'arena. Apa, ara a pels 1000!

text LA COLLA DE TAFANERS

Mira quien baila!

La nostra intrèpida reportera -no en tenim d'altra, si bé es mira-sembla que, a més de fer aquesta feina, la de xafardera professional, és sens dubte una amant de la dansa. No és per casualitat que la podeu trobar al grup de danses la Sotà i allà on hi ha qualsevol tipus de celebració, reunió, festival de bailoteo. Així, fa un parell de setmanes, va haver a Vila-real la 26a edició del Festival Internacional de Danses on hi va haver grups de diverses parts del món. Doncs allí teniu la nostra reportera. I, com no, tant la pot això de la dansa, que a la primera que va poder es va capbussar en una de les manifestacions corèutiques més pintoresques i llunyanes: la de la Polinèsia. I si no us ho creieu ací us deixem la imatge que corrobora les ganes amb què s'hi posa. MarededeuMarededeuMarededeu!

Lo setembre o seque les fonts o trenque els ponts

No sabem si els responsables (?) de *La Veu* tenen línia directa amb totes les deïtats del cel però si no la tenen poc els deu faltar atès que la seua primera predicció catastrofista sobre la pluja que van pronosticar la setmana passada, es va complir al peu de la lletra. I així, com una sentència anunciada, dissabte passat a la tarda sant Bartomeu va aprofitar per canviar-se de casa i durant uns minuts va semblar que el cel ens queia al damunt. Quin aiguat! I ací van començar el problemes, en especial per als benicarlandos que tenen alguna possessió per la zona que va entre el Barranquet i la Ratlla del Terme i per als que en aquell moment pretenien dur el xiquet al cine, que fan *Epic. El mundo secreto*, papà! Dit i fet: que no tenim unes infraestructures viàries adients, ni unes canalitzacions adequades, que mira que plourà i tornarà a passar el mateix... i va i plou, i la Ratlla del

ve de la p gina anterior

Terme és va convertir en un tres i no res en una autèntica piscina olímpica (=D, =D) i no precisament municipal. I no passa res! Com en aquest poble són tan espavilats, no van preveure cap mena d'aiguat intens per l'època i la desembocadura del pont de la Ratlla del terme continuava completament tapada de sorra amb la qual cosa tota l'aigua que baixava de natural camí avall es va acabar dipositant al lloc de sempre. I no ens oblidem del pas inferior de davant la Guardia Civil i de l'accés al Centre Comercial Costa de Azahar, possiblement el més vergonyós de tot el litoral peninsular. Però com que si no havíeu de portar el xiquet al cine no ho vau vore, ací us presentem un parell de fotos que demostren de forma fefaent la incompetència, més que supina, dels nostres governants al permetre que continue anys rere any tot aquest desfici d'inundacions. Ah, i se'ns oblidava, com van saltar les tapes del clavegueram dels voltants tota la merda va anar fent riu amb l'aigua de la pluja. El resultat una pudor nauseabunda, merda surant escampada per tota la carretera que, hores d'ara, encara ningú ha netejat. Porca misèria que dirien alguns. I passen dies i caiguen pans, que dirien uns altres!

Aigua a canterets

Nosaltres, per si de cas, des d'aquesta humil tribuna, els tornem a emplaçar que, d'una vegada, facen alguna cosa de profit en aquesta zona i no calga esperar l'any 2022 (demà m'afaitaràs!), que és la data prevista per tenir-ho apanyat tot. Això o, com se sol fer en temps de retallades, traiem novament els sants a treballar en rogatives i promeses, que ja està bé, home, vinga a la mamella a la mamella i quan treballa sant Gregori per la partida on resideix? De moment, per si un cas, us facilitem una xicoteta llista de déus de la

pluja del món perquè a vore si, entre tots, ells i nosaltres encomanant-nos-en, aconseguim, si més no, que almenys no ploja a bots i barrals i que la del passat dissabte no siga el preludi d'una primavera d'estiu amb molt episodis com aquell. Vinga ja podeu anar ficant espelmes, cants, encomandes, pregàries... a vore si hi ha sort i algun s'apiada de nosaltres. Aneu buscant el que més de gust us vaja: Tláloc, asteca; Chaac, maya; Paryania, hindú; Taka-Okami, shinto; Seth i Tefnut, egipcis; Heimdall, nòrdic; Chuquilla, antic Perú; Cocijo, zapoteca; Ino, iroquès; Iskur, mesopotàmic; Anansi, d'Àfrica Occidental i el Carib; Freyr, nòrdic també, amic de l'anterior; Shenlong, xinès, emergent; Ukko, finlandès; Zeus, grec; Júpiter, romà; Mari, celta; Kuen-ka, local. I si en teniu

algun més segur que també pot ser bo ja que els déus habituals, que ja els coneixeu, fins ara sembla que no ens han fet massa cas. Que tinguem sort... fins el 2022!

Futbol sala

Recordeu que fa unes setmanes parlàvem del fet que el nostre alcalde, corason de buen alma, cediria el pavelló municipal, el de tots els benicarlandos, al futbol sala peniscolà... debades? I recordeu també que va dir que ho faria a canvi que el nom de Benicarló aparegués a la samarreta de l'equip? I recordareu també que els tafaners, llestos com som, vam dir que ja veuríem on apareixeria? Doncs, ja hem vist les primeres fotos dels jugadors i de l'equipament, i almenys a la que és de color blau el nom de Benicarló no

ve de la pàgina anterior

l'hem vist per enlloc. I és que ho vam dir, calia posar-ho tot per escrit en un contracte, que si no ens podíem trobar amb la sorpresa de no veure'ls el nom ni a l'esquena ni a l'entrecreix. I així ha estat. Per més que hem mirat i remirat, per més que hem ampliat i reampliat la imatge, no l'hem trobat de cap manera. Potser és que som tan curts de vista com el nostre alcalde, però no! Que no el porten. A veure si acabarà tenint raó aquell tafaner que va dir que el posarien a la vora de les samarretes o dels pantalons? Per sí o per no, com no n'hem pogut

ATENCIÓ, AQUEST TWIT EL VAM FER EL 28 D'AGOST...

els tafaners @elstafaners 28 de Ag
Al regidor Arin l'hem vist molt entrajat aquestes festes. Si tan curiós és, que neteje les cunetes del terme que ben brutes estan!

I EL DIA SEGUENT...

els tafaners @elstafaners 29 de Ag
Ens han fet cas al twit que vam dedicar l'altre dia al regidor Arin!
Expandir

els tafaners @elstafaners 29 de Ag
RT @VinarosNews: La Diputació de Castelló desbrossara els camins i cunetes rurals del terme municipal de Benicarló. news.vinaros.net/v10/index.php?...

traure l'entrellat, la resta de tafaners ja hem pensat que, un dia que els peniscolans entrenen ací ens passarem dissimuladament pel vestuari amb unes tisoires i txas! A veure qui de tots tenia raó. O no la tenia ningú! Com era allò que deien, a més de... a pagar el llit!

Una premonició potser

La veritat és que, a diferència dels profetes locals que han hagut d'emigrar al nord o al sud, a La Veu no podem estar més contents del reconeixement que ens manifesten a casa. El que nosaltres diem acaba anant a missa (tot i que nosaltres no anem massa, tot siga dit). Però al que anem, no és per posar-nos medalles però fins i tot en el nostre twitter les piulades tenen un ressò espectacular. I si no, veieu la imatge que n'hem estret, on es veu com un dia es fa referència al poc cas que el regidor de la carxofa fa als camins

del terme, i com, a l'altre, apareix una notícia que indica que la Dipu desbrossarà les cunetes dels camins rurals. No, si al final ens ho faran creure! Haurem de muntar un partit polític tafaner que faça d'oposició? Bé, ja sabem que guanyar no guanyaríem però empenyar... I el que ens divertiríem fent de l'ajuntament i de les corredories del PP local una espècie del Salvame de Luxe a la benicarlanda.

Quina via!

I no és la del tren. Parlem de la invasió que diuen, els del blau pujat d'aquesta vora del riu Sénia, que ens faran els del nord al dels sud amb la seua cadena humana. Quin patiment! Quina temor! Ja ens aniria bé, ja! Vinga, feu cas al cartell dels del blau i el pardal. A vore si ens envaeixen i resulta que això de la via... s'encomana!

11 DE SETEMBRE DE 2013

VALENCIANS, ÉS HORA DE RESPONDRE L'AGRESSIÓ TERRITORIAL I CULTURAL QUE EL PANCATALANISME REALISARÀ EIXE DIA ALS VALENCIANS

“Agua para todos”**Irreflexions**

text i foto RAÛL BURRIEL

<http://irreflexions.blogspot.com/>

És habitual -un símbol de normalitat meteorològica- que a finals d'agost o principis de setembre, a cavall entre les festes majors de Benicarló i les de la veïna Peníscola, apareguen les primeres pluges que indiquen el final de l'estiu i el començament de la tardor. De la mateixa manera, sembla que s'està consolidat com un element fixe en el calendari com els fenòmens meteorològics, que quan aquestes pluges cauen de forma concentrada, una sèrie de llocs concrets de la ciutat, sempre els mateixos, siguen notícia per haver estat afectats per l'aigua: la ratlla del terme - especialment en el seu tram final front a la costa-, el Barranquet, la fosa del pastor (recordem que aquesta via local antigament era, també, un xicotet barranc), l'avinguda del Papa Luna, l'accés al 'centre comercial' (si es que encara se li pot dir així), i, no cal dir-ho, els soferts passos inferiors del vergonyós tram de la N-340 que encara travessa la nostra població. Infinitat d'embornals i tapes de clavegueres salten pels aires -o per les aigües-, moltes vegades alliberant aigües fecals per a disgust de tots els veïns. Inevitablement, bombes i policia local multipliquen les seues eixides i accions per atendre els problemes dels veïns de la ciutat i que aquests no vagen a més.

Tot açò, un any més, ha ocorregut la setmana passada a Benicarló. És un “agua para todos”, però mal entés. Als anomenats anteriorment, afegiré un fenomen curiós vist en el carrer Miguel de Cervantes. Aquest baixava d'ample en ample i en ell la brossa d'un conegut restaurant de Benicarló semblava competir en una cursa a l'estil de la d'Oxford – Cambridge o la Copa Amèrica, però amb menys 'glamour'.

Afortunadament, les fortes pluges del cap de setmana passat no han causat grans danys. Altres anys ha provocat danys majors (pot ser m'equivoco, però no tinc constància de danys majors, a persones o coses). Cal reconèixer que els serveis d'alerta meteorològica havien avisat del possible perill per precipitacions en tot el país.

Però, on vull anar a parar, és que no és de rebut és que sempre siguen els mateixos espais, els mateixos 'punts negres' del clavegueram i traçat viari de la ciutat, any rere anys els protagonistes de la cara menys amable de la pluja.

Una planificació urbana més acurada i amb una visió a mig i llarg termini seria un primer pas clau. També, accions immediates per solucionar aquests problemes, clarament coneguts. Les intervencions sobre els vials i mobiliari urbà de la població haurien d'anar dirigides a aquest objectiu. En canvi sembla que els motius de l'asfaltat o pintat de carrers o l'aparició de bancs o altres elements en la via pública siga un fenomen inexplicable, quasi màgic.

Senyora Garcia:

Això és el que vaig saber llegir en l'anterior número de la seua revista...

text EL LECTOR

Se'ns en foten a la cara. Perquè això de posposar unes obres que en el seu dia es van declarar de la màxima urgència per a l'any dos mil vint-i-dos, és la burla de les burles, la mofa de les mofes i l'escarni dels escarnis. Per què no van ja, d'una vegada, tots els nostres regidors - incompetents inclosos- a la conselleria de torn i fan una asseguda? Que es deixen l'ajuntament en mans dels tècnics i que vagen a reivindicar tot allò que ens pertany. Sí, que ens pertany. Perquè ho hem pagat. Que es passegen per totes i cadascuna de les conselleries i que no tornen de València fins que no estiga tot clar i les màquines treballant. Això ens passa per imbècils. Per refiar-nos del que ens diuen consellers, directors generals i espècies similars. Estem massa lluny dels llocs de decisió per a que ens tinguen en compte, i això és una cosa que tothom sap, però que ningú no posa remei. Fins i tot amb coses que ja les hem pagat amb escreix, com ara eixe cànon que ens carreguen amb la factura de l'aigua i que se suposava que era per a una depuradora que encara no tenim, però que havia d'estar acabada ja fa no sé quants anys. Perquè ací moltes paraletes, però de coses concretes, ni una. Però la cosa no s'acaba ací, no. Seguim sent tan ximplers, que seguim votant als de sempre, als que ens han portat allà on estem ara. Sí, els que ens han posat dins del merder ara ens trauran. Com es por ser tan rematadament borrego?

Però tranquils, no hem de perdre la paciència ni l'esperança, que tenim el flamant i multidisciplinari diputat Mundo, que es partirà el braç, l'esquena i el que faça falta per tal d'aconseguir tot el que faça falta per al seu poble. Sense anar més lluny, aquest estiu, l'hem pogut vore per tots els pobles de la comarca, assistint a totes les festes que es fan i es desfan, deixant ben palesa la seua intrínseca

Mundo a les festes de Sogorb

i desinteressada implicació amb el territori que representa. Algú dels que llegeixen aquesta pàgina pensarà que soc un pesta, que ja torno a parlar una altra vegada del de sempre. Sí, efectivament, parlo d'ell perquè em fa enveja, molta enveja. Jo, ara mateix, voldria ser com ell i anar a les festes de tots els pobles, anar a temporades a les corts valencianes, a aixecar la maneta a canvi dels setanta o vuitanta mil duros que es deu emportar cada mes cap a casa. Jo voldria que em pagaren dietes i tindre una VISA a la meua disposició per a comprar-me vestits i corbates. També vull els privilegis que tenen els diputats i que nosaltres desconeixem. El millor del cas és que per a tot això no cal ni pensar, perquè en tot moment et diuen el que has de fer, el que has de votar i quin botonet s'ha de polsar. En resum i com a conclusió la pregunta és: per a què collons ens serveix que un del poble siga diputat autonòmic? La resposta a la gran pregunta és: per a no res de res, de res. Con diria no sé qui, "a las pruebas me remito".

Només vaig llegir el titular de la pàgina quatre, vaig deixar la revista i me'n vaig anar a vore on estava eixa cúpula que s'havia descobert. Vaig fer tres voltes a la parròquia, vaig estirar el coll, vaig pujar pel camí Convent, vaig anar on estava l'algepseria... Fins i tot vaig pujar a la torre dels collons

fent-me passar per un inspector de terrats i terrasses. On deu ser la cúpula que s'ha descobert?-vaig dir mentre la portera de l'edifici em mirava amb una barreja de perplexitat i desconfiança. Estic torbat.

Mire, senyora Garcia, de veritat que quan veig escrit a la seua revista això de "comunitat valenciana", el cos se m'omple de grans purulents. Que els polítics diguen el que vulguen, que s'inventen noms com nosaltres ens inventem emperadors, però el que no podem fer és entrar en seu joc. A casa meua el comú era un lloc un anàvem a cagar o a pixar. Si aquest és el sentit que li volien donar a la paraula quan algun il·luminat la va proposar, reconec que ho va encertar de ple. Va, dona, faça desaparèixer ja d'una vegada aquesta expressió. Per la meua salut.

Eixe líquid antipixarrades de gos s'hauria de perfeccionar una mica més i fer-lo extensiu als humans. Un bon banc de proves seria a les properes falles. Se li hauria de dotar d'algun tipus de càrrega elèctrica de tal manera que, en arribar el raig del pixum al terra i contactar amb el producte, es produís una reacció en sentit contrari al de la marxa del líquid groc que convertís aquella zona del cos humà del pixador en un plat combinat: un parell d'ous estrellats i una llonganissa.. seca. He dit.

SEGONA VICTÒRIA CONSECUTIVA

text VICENT T. PERIS

Hola, lectors. No sé si el senyor director gerent d'aquesta gran publicació voldrà que aquestes línies vegin la llum, perquè avui tinc el seny reivindicatiu i no sé si podré contenir els meus impulsos.

Però abans de tot, vull deixar ben clar que el Benicarló va guanyar el seu segon partit consecutiu, amb la qual cosa ja té sis punts de sis possibles. No, no ho vaig vore en directe, encara que la voluntat de ser present al lloc dels fets era intensa un parell d'hores abans. Li vaig dir al papa si volia vindre i em va dir que sí, però amb la condició que la mama no vingués amb nosaltres. La mama va ser fàcil de convèncer, perquè és una dona molt fallera que te molt assumit el paper que el gènere femení ha de desenvolupar en el si d'una família com la nostra. Al segon revolt després de passar el bonic poble de Santa Malena, va aturar el cotxe a un entrador on hi havia una cadira i un para-sol. Vaig estar dues hores al cotxe, esperant amb desesperació, perquè veia que ja era del tot impossible arribar abans del xiulet final. El papa va tornar, va engegar el cotxe sense dir res. Jo li vaig preguntar "ara on anem?" i em va contestar "a fer temps". Llavors es va aturar al següent revolt. Una hora més tard tornava al cotxe. Mentre esperava, una senyoreta molt amable que passava per allà em va dir si jo volia alguna cosa. Jo li vaig contestar a la manera de CJC i li vaig etzibar un "ja ver si es verdad!". La veritat és que l'espera va resultar més amena i profitosa que l'anterior. Vaig fer números i entre el que ens vam estalviar en gasolina, el preu de les entrades i les consumicions a la cantina del camp a la mitja part, encara vàrem sortit guanyant. Quan vam arribar a casa, la mama ja ens tenia preparat el sopar.

Pel que he pogut esbrinar d'ací i d'allà, la primer part del Benicarló va ser prou fluixeta i ens haguérem pogut endur un parell de gols. Però el futbol és així i a la segona part ens els

vàrem menjar. Sobretot cal destacar el segon gol dels nostres, una espectacular jugada de Tacón, que es va driblar tot allò que se li va posar el davant i la va deixar el gol en safata a Felipe. Tres punts més que ens fan tindre serioses esperances de mantenir la categoria. El proper diumenge ens visita l'abans totpoderós Borriana, que la setmana passada va empatar el camp del San Pedro i va aconseguir el primer punt de la temporada. Ja veurem què passa perquè no ens podem refiar d'aquests rivals amb tanta solera.

Ara ve la part reivindicativa. Avui es onze de setembre, i els meus amics catalans celebren la seua diada, cada any més reivindicativa. Els lectors d'aquesta secció saben que jo soc molt benicarló, molt fallero i molt penyero. Molt. Però també us he de dir que no soc imbècil. He viscut molts d'anys a Barna i jo sí que sé del que parlo. Sí, amics, encara que jo no em considere un imbècil, ací ho som i molt. El pitjor del cas és que la ignorància ens pot. Per això als de la meseta els resulta molt fàcil omplir-nos el cap de fantasmes i posar-nos en contra dels nostres veïns perquè se'n volen anar d'España. Miren lectors, només els posaré un exemple ben recent i comprendran de què parlo. L'altre dia el president extremeny va prometre que els seus pensionistes que cobren la prestació mínima rebran una paga de dos cents euros. Saben vostès, soferts lectors d'aquesta secció qui pagarà aquests dos cents euros? Efectivament, vostès, els meus papàs i tots i cadascun de nosaltres -bé, jo no perquè encara no treballo. Podria posar milers d'exemples, però he triat aquest perquè és un dels més recents. La llista seria immensa perquè el greuge comparatiu és demolidor. Però nosaltres tan contents oferint una vegada i una altra glòries i més glòries a aquesta España que ens muny fins a uns extrems difícilment assolibles, però que acceptem perquè hem de ser més espanyols que ningú, i deixar que ens donen pel cul una vegada i una altra i nosaltres tan contents. Sí, ja sé que tot plegat és una causa perduda, però sempre hi haurà algú com jo disposat a tocar els pebrots de qui siga. Els ignorants ens envolten i no tenim remei.

Partit de pretemporada del CB Benicarló a Tortosa

text i foto VICENT FERRER

Dissabte passat l'equip sènior masculí del Club Bàsquet Benicarló inicià la seu pretemporada, desplaçant-se fins a Tortosa per a disputar una partit amistós, que va finalitzar amb victòria dels tortosins.

Malgrat la falta de rodatge i fons físic l'equip benicarló va oferir una bona imatge, duent la davantera en el marcador fins ben entrat el tercer quart, guanyant en el minut 27 per 31-40. Tot i així, els pocs entrenaments efectuats van passar factura i van provocar un notable baixó físic, que unit a l'encert del rival en el tir exterior, amb més facilitat al ser els marcatges menys forts, van acabar per decidir la sort del partit per un ajustat 60-51.

Per la part positiva indicar que el CB Benicarló va oferir bona imatge i segur que amb la preparació a punt, aquest

En la foto, l'equip de la passada temporada.

equip dirigit per Jorge Lara ens donarà moltes satisfaccions al llarg de la pròxima temporada.

EL CIPFP BENICARLÓ AUGMENTA LA SEUA OFERTA FORMATIVA

text REDACCIÓ

El Centre Integrat Públic de Formació Professional Benicarló veurà ampliat la seua oferta de places per al curs escolar 2013-2014 a l'autoritzar la Conselleria d'Educació un segon grup del cicle formatiu de grau mitjà de Cuina i Gastronomia per poder atendre l'augment de les sol·licituds d'admissió d'aquest cicle.

El Departament d'Hostaleria i Turisme tindrà dos grups de primer curs del cicle de grau mitjà de Cuina i Gastronomia amb un total de 60 places, que juntament amb el cicle de Serveis en Restauració de grau mitjà i el d'Alotjaments Turístics i el de Direcció de Cuina de grau superior completen l'oferta formativa d'aquesta família professional. Cal destacar que en el Centre Integrat, no sols s'imparteixen cicles formatius de la família d'Hostaleria i Turisme, sinó que s'imparteixen cicles tan exclusius com els de grau superior d'Energies Renovables, el d'Eficiència Energètica o el de Prevenció de Riscos Professionals. Així mateix, s'ofereix la possibilitat d'obtenir dobles titulacions en tres cursos, com és el cas del cicle de grau mitjà d'Instal·lacions Frigorífiques i de Climatització i el d'Instal·lacions de Producció de Calor. A més a més, el centre començarà a impartir aquest nou curs escolar el cicle formatiu de grau mitjà de Producció agropecuària, augmentant d'aquesta manera tan l'oferta formativa del centre com les possibilitats de formació de la nostra comarca. El període d'admissió extraordinari per als cicles de formació professional és del 14 al 18 de setembre.

Lía Rovira va acudir a una concentració organitzada per la Federació Espanyola

text i foto VICENT FERRER

La jove gimnasta Lia Rovira, del Club Mabel Benicarló, ha estat requerida per la Federació Espanyola de Gimnàstica Rítmica, per a assistir, durant una setmana, a una concentració de tecnificació, dins del pla de seguiment de joves talents d'aquest esport. La concentració ha tingut lloc en el Centre d'Alt Rendiment de Lleó. L'entrenadora del club Manola Belda, ha indicat que veu en això el premi al treball continuat que s'està fent des del club i un motiu de satisfacció per a la gimnasta, que serveix d'al·licient a la resta de companyes.

STEPV mantindrà la mobilització per posar fi a les retallades

text STEPV

Ha començat el curs en infantil i primària. Com tots els anys, STEPV ha realitzat una enquesta en els centres d'arreu del País Valencià sobre l'inici de curs. Hi han contestat 165 centres docents (47 d'Alacant, 30 de Castelló i 88 de València). El curs comença en Primària amb noves plantilles després que la Conselleria les modificara unilateralment i eliminara en la majoria dels centres un tutor per a incrementar la plantilla d'anglés.

Les situacions detectades han estat les següents:

Professorat: El 51% dels centres enquestats denuncien que no tenen la plantilla completa el primer dia del curs. En la majoria dels casos es tracta de mestres en permís maternal que encara no han substituït, temps parcials o excedències. També hi ha moltes baixes per cobrir. En un 62% dels centres han perdut professorat respecte el curs passat com a conseqüència, fonamentalment, de les retallades.

Alumnat: En un 30% dels centres s'ha incrementat el nombre d'alumnat respecte el curs passat, en un 26% ha disminuït i en el 43% dels centres enquestats es manté igual. El 18% dels centres es queixen que en algun nivell tenen la ràtio d'alumnes per damunt de la ràtio màxima (30 alumnes), fins i tot amb alumnat amb necessitats educatives especials, on la ràtio ha de disminuir en dos alumnes per cada un d'alumnat d'aquestes característiques.

Aquestes dades tenen un paral·lelisme en les unitats que tenen el centres: només un 8% ha augmentat el nombre d'unitats respecte el curs passat i, en canvi, el 18% les ha reduït i en la resta (73%) es mantenen igual. És a dir, malgrat que els percentatges d'augment i de pèrdua d'alumnat són similars (al voltant del 30%) es retallen més unitats que es creen perquè l'augment de ràtios permet la massificació de l'alumnat. Un aspecte que preocupa especialment els centres és la reducció d'ajudes i beques a l'alumnat (de llibres de text, de menjador i transport, etc.), ja que el 98% manifesta que aquestes retallades genera dificultats a les famílies i està evidenciant les diferències socials en el centre, mentre que només un 2% afirma que les famílies poden fer front a la retallada d'ajudes. **Infraestructures:** Un 58% dels centres comenten que tenen deficiències o problemes en les infraestructures que no estan encara arreglades (climatització, manca d'espais, reformes, etc.). I un 10% afirmen que tenen aules prefabricades.

En resum, les dades confirmen la dificultat per encarar aquest curs, per les retallades d'unitats i de professorat, i les desigualtats que està introduint les retallades en les beques i ajudes a l'alumnat. Davant de tot això, STEPV continuarà treballant per fer rectificar al govern valencià i espanyol les seues polítiques de retallades i retornar al sistema educatiu públic les inversions i els recursos que necessita per garantir una educació de qualitat a l'alumnat valencià i dignificar la tasca docent.

